

Publicerad 2007-10-29 15:46 av Cedeas

Övning i tempo. Långa meningar i början och blir sedan ganska korta.

Något sjunker, något dyker upp

"Kommer du nu", frågade Doris Palmer, efter att hon iklädd ett förkläde hade öppnat den nylackade ytterdörren av ek, och upptäckt att det var till hennes förvåning hennes före detta man som hade ringt på. "Ja", svarade han, och tog av sig sina rektangelformade glasögon. Han andades tungt mot glaset och rengjorde dem med en putsduk, som han sedan stoppade ner i sin ficka. "Vill du... komma in, Anders?" Mannen nickade, klev över tröskeln och tog av sig sina svarta mockaskor, medan han såg sig om i den långsmala tamburen. Han ville minnas att den var mörkblå senast han hade varit i den, men som nu istället var målad i en ljusgrön färg, som i det närmaste gav Anders huvudvärk. På en byrå låg ett kuvert som det stod "Doris Palmer" på, vilket glädde honom.

De gick tillsammans in i vardagsrummet och Doris satte sig i en brun skinnfåtölj, medan Anders såg sig omkring och försökte minnas hur det hade sett ut tidigare. Det var större än vad han kunde minnas, eftersom det då hade varit omöjligt att få in en flygel i hörnet. Hon måste ha rivit en vägg, tänkte han. Vid sidan om flygeln stod en bokhylla som var fylld med böcker, DVDfilmer och prydnadsporslin. Anders gick fram till bokhyllan och läste böckernas titlar. "Greven av Monte Christo", "The Green Mile", "Krig och fred", "Farväl till vapnen". Han kunde inte undvika att le när han läste den sista titeln, innan han vände sig om mot Doris, som fortfarande satt i fåtöljen. Hon såg fortfarande yngre ut än vad hon var, och hennes näsa höll upp ett par mörkröda, ovalformade glasögon. Anders såg att hon hade en vigselring på sig, men kände inte igen ringen. Hon har säkert tappat den gamla, tänkte han. Han gick fram till henne och satte sig i en lövgrön skinnsoffa.

"Hur mår barnen", frågade han.

"De mår bra. Louise fyller 28 om en vecka, och hon förlovade sig med Josef i veckan."

"Och Gabriella? Bor hon fortfarande i stan?"

"Nej, hon har flyttat norrut, och hon har ändrat namn till Vilya." Doris tittade ut genom fönstret, i spegeln som hängde på en vägg vid flygeln, och sedan återigen på sin före detta man. "Du har varit borta länge, Anders."

"Jag vet. Tio år om två veckor."

"Var har du varit i tio år? Tio år, Anders?! Du skulle bara ner och köpa nytt insulin, vad jag minns, och du dyker inte upp igen förrän tio år senare. Var har du varit?"

"Jag har bott i Galway", svarade han.

"I Skottland?"

"Irland. Och jag kan inte säga varför jag inte kom tillbaka direkt efter från Apoteket, för jag minns det inte längre. Jag vill minnas, men jag har förträngt det, för jag trodde aldrig jag skulle träffa dig igen."

"Varför dyker du plötsligt upp nu då?"

"Jag vet inte riktigt det heller..."

"Det tror jag inte på. Du har aldrig varit bra på att ljuga, Anders, om de inte har lärt dig det på Irland." Anders reste sig upp och började vanka fram och tillbaka, medan han tog djupa andetag. Han hade något speciellt att berätta, visste Doris, för även tio år sedan hade han vankat runt som nu innan han berättade nåt han inte vågat berätta tidigare, eller varit orolig över.

"Min fru Celine och vår son dog för en månad sedan. De var ombord på båten som sjönk utanför Irlands

kust, som du säkert har läst i nyheterna.” Han andades ut, lutade sig mot den svarta flygeln i väntan på hur Doris skulle reagera.

”Jag beklagar sorgen, ” svarade hon efter en lång paus. Det svaret hade han inte väntat sig, utan snarare att hon förvånat skulle ha frågat ut honom om hans andra fru och hans son. ”Du ser förvånad ut. Tror du inte att även jag har gift om mig? Du har inte varit borta i ett eller två år, utan i tio. Barnen har blivit vuxna, och jag kände mig verkligen ensam utan dig.”

”Är det någon jag känner? Eller kände snarare...”

”Ja, det är det. En man som har saknat dig lika mycket som jag. Det var det vi hade gemensamt. Han borde vara hemma snart.”

I nästa ögonblick öppnades dörren. Den nya maken kommer nu, tänkte Anders. Mannen kom in i vardagsrummet.

”Måns? Vad gör du här”, frågade Anders.

”Anders?! Jag... bor här...”

Anders vände sig om och mötte Doris blick. ”Min bror?!”

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cedeo med Poeter.se id #19305 innehar upphovsrätten